

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolijo frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnštvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnštvo naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Čehi in avstro-ogerska banka.

x. Trgovinska zbornica v Pragi, katera ima po poslednjih volitvah česko večino, sklenila je gledé avstro-ogerske banke, da bi pri sklepanju nove nagodbe se oziralo na opravičene zahteve českega naroda v gmotnem in narodnem oziru. Trgovinska zbornica, gotovo po dogovoru z voditelji narodne stranke, terja, da se naj napravi v Pragi glavna podružnica, katere fond naj se za vso Česko določi na 50 milij. goldinarjev, dočim je sedanja dotacija le znašala 35 do 40 milijonov. Posebne imenitnosti pa je določilo, kako se naj sestavi vodstvo te podružnice. Dozdaj je vodjo Praške podružnice in cenzorje imenovalo glavno bankino ravnateljstvo na Dunaji. Po jako pametnem in popolnem pravičnem nasvetu trgovinske zbornice pa bi naj odslej vodstvo v Pragi bilo sestavljeno iz devet članov, od katerih tri imenuje Dunajsko ravnateljstvo, pri šestih se pa mora držati terno-predloga českih trgovinskih zbornic in deželnega kulturnega sveta. Ravno tako pri cenzorjih, da ne bodo samo nemški cenzorji sodili o vrednosti menjic in o kreditu trgovinskih in obrtniških hiš in podjetij. Tudi posojilnic ni pozabila zbornica, temveč želi, da se jim dovoljuje kredit, razumeva se pod istimi pogoji, kakor drugim tvrdkam.

V narodnem oziru pa se zahteva popolna ravnopravnost českega jezika pri poslovanju Praške podružnice in da se na bankovcih tudi českemu jeziku daje pravica in prostor.

Kdor pozna tevtonski fanatizem proti Čehom — in kadar se o Čehih govori, se tudi nam Slovencem kaka zasoli — lahko si misli, s kako divjostjo bodo nemški organi planili po teh českih prenapetostih in po svoji navadi črno na črno slikali grozne posledice za banko, za dualizem, za Avstrijo, ko bi se le pičica tega dovolila, kar Čehi želé.

Oglejmo si tedaj поблиže česke terjatve, da vidimo, so li res tako prenapete in ali bo res, ako se jim pritrdi pri novi nagodbi, konec banki in madjarsko-nemški hegemoniji, kajti za to gre v prvi vrsti zagovornikom sedanje bankine uredbe.

V Pragi naj se napravi mesto sedanje navadne podružnice glavna podružnica. Čehi ne zahtevajo svojega ravnateljstva v Pragi, dasi bi po gospodarski imenitnosti českih dežel in po svojih doneskih za državne potrebe ravno s tisto pravico

bilo posebno bankino ravnateljstvo v Pragi, kakor na Dunaji in v Pešti. Toda Čehi poznajo občutljivost madjarsko za vse naredbe, ki se tičejo dualistične organizacije našega cesarstva. Zato se zadovoljujejo s tako spremembo, katera se da izvršiti v dualističnem okviru. Glavno podružnico pa morajo terjati, da ne bodo kakor dosle izročeni samovolji Dunajskega ravnateljstva in pristranosti nemških podružniških vodij in cenzorjev. Z glavno podružnico pa bi jim bilo malo pomagano, ko bi se domačim zastopom ne določil gotov upliv na sestavo vodstva in cenzorjev. In ta vseskozi pravična in pametna naprava, po kateri imajo tisti faktorji, kateri se najbolj poslužujejo bankinega kredita, namreč zastopniki trgovstva in poljedeljstva, tudi odločilno besedo pri sestavi vodstva, najbolj grize in peče zagovornike sedanje bankine sisteme, po kateri vsemogočno izključljivo nemško ravnateljstvo na Dunaji razsoja po svojih seveda nemških zaupnikih o kreditni vrednosti in zaupnosti trgovskih tvrdk v najoddaljenejšem mesteci cesarstva.

Glavnemu vodstvu bi morala taka naredba, kakor se nasvetuje za Prago, le dovoljna biti. Kajti s tem odklada si velik del odgovornosti in za bankini fond gotovo ne bo nobene nevarnosti, ako bodo imeli razsojevati o kreditu možje, katere so izbrale tako imenitne korporacije, kakeršne so trgovinske zbornice in deželni kulturni svet. Banka pa se izogne očitaniu, bodi si opravičenemu ali pa pretiranemu, da pri dovoljevanju kredita ravna pristransko po narodnih predsodkih.

Ravno tako opravičena je druga terjatev, da se namreč za Praško glavno podružnico določi vsota 50 milijonov goldinarjev za kreditne potrebe cele Česke. Nobena avstrijskih dežel se ne more primerjati Česke glede gospodarskega razvoja. Ni je fabriške stroke, katera bi ne bila zastopana v českih deželah. In poljedelstvo nikjer ni na tako visoki stopinji in tako tesno zvezano s poljedeljsko industrijo, kakor na Českem.

Da pa morejo fabrike tekmovati z nemškimi, angleškimi in francoskimi izdelki, treba jim je, da imajo kapital tako dober kup v rokah, kakor v omenjenih deželah. In ker je v največjem državnem interesu, da se ohrani Česka na sedanji visoki gospodarski stopinji, morala bi vlada sama in z vsem svojim uplivom na to delati, da se primerna bankina svota odloči za Česko.

Obrtne in kmetske posojilnice, to vemo iz lastne skušnje, so za srednji stan to, kar banke za veliki obrt in veletrgovstvo. Zlasti Čehom so njihove „založne“ najbolj pomagale do tiste gmotne nezavisnosti, brez katere ni prave narodne zavesti in narodnega ponosa. Tudi mi Slovenci čutimo blagodejni upliv teh denarnih zavodov ravno tam, kjer je nam najhuje pretil narodni nasprotnik, to je na Štajerskem.

Čeprav pa so posojilnice, ako so osnovane z neomejeno zavezo svojih zadrušnikov, popolnem varne za ulagatelje in vredne istega kredita, kakor posamične trgovske firme ali hranilnice, vendar neso našle nobene prijaznosti pri avstro-ogerski banki, temveč odbite so bile posebno, če so imele slovanške naslove, odbite bile s svojimi čisto dobrimi menjicami. Zato smo tudi mi Slovenci, ki imamo s svojimi posojilnicami jednake žalostne izkušnje pri avstro-ogerski banki, hvaležni Praški trgovinski zbornici, da se je spominjala posojilnic in kazala na krivice, katere se tem zavodom godé od strani Dunajskega vodstva avstro-ogerske banke.

Kar konečno zadeva narodno ravnopravnost v občevarji bankinem s českimi strankami in kar se tiče češčine na bankovcih, dela se celo „N. Fr. P.“, kakor da bi to bila malenkostna stvar mimo gori navedenih terjatev. Pa to je le premetenost, da bi odločilne kroge plašila z gmotnim polomom, kateri bi zadel banko, ako se uresničijo česke želje. V resnici bankovci ne bodo ne več ne manj vredni, ako je napis na njih le nemško-madjarsk ali zraven teh dveh še v drugih avstrijskih jezikih. Stari avstrijski bankovci po 1 gld., 5 gld. in 50 gld. imeli so še do l. 1878 napise v vseh avstrijskih jezikih in nikdo se na tem ni spodtkal. Torej ne bo tako strašna nesreča za Nemce in Madjare, — o krivici se itak ne more govoriti — ako kažejo bankovci, da v Avstriji ne žive le Nemci in Madjari, ampak tudi drugi narodi in sicer nič menj ko polovica Slovanov.

Česke želje, izražene po Praški trgovinski zbornici, so tedaj tako skromne in opravčene po stvarnih razmerah, da more le Dunajski „furor teutonicus“ ali madjarski šovinizem videti v njih kako narodno prenapetost. Avstro-ogerska banka pa bi morala sama dovolj pametna biti, da se ne ustavlja takim malenkostnim prenapetostim svojega statuta, kajti potem se utegne prigoditi, da se na

LISTEK.

Za dragocenim korenem.

(Iz življenja kitajskih pogozdnikov.)

(Povest A. Ja. Maksimova, posl. I. P.)

(Dalje.)

X.

Tri blaga neba: žen-šen, sobol in trava nla-cau.

— Davno, jako davno je bilo to, začel je pripovedovati Lonhou, — ko je na Kitajskem vladal dobri, umni bogdihan Jan-di*), ki je naučil svoje podložnike sejati žito, stala so ob reki Ussuri in ob morji jako obljudena mesta in trdnjave. . . Gotovo

*) Cesar Jan-di vladal je kakih 2700 let pred Krist. rojstvom. Ta cesar je jeden izmed junakov Kitaja, o katerih pripovedujejo pravljice, a jako „mirnih“. Dopršil je celo vrsto koristnih in občedržavnih del. Naučil je svoje podložnike sejati žito. Njegovo ime se omenja v mnogih kitajskih pravljicah. Narod deloma iz velikega spoštovanja do cesarja, ki ga je učil pridelovati žito, deloma nalašč ali pa iz nevednosti prestavlja razne dogodke poznejše kitajske zgodovine in narodnega življenja v dobo cesarja Jan-di-ja.

je kdo izmed vas že bil v dolini reke Sučan, in tam videl razvaline teh mest in trdnjav, obrnil se je pripovedovalec k pazljivo poslušajočim tovarišem.

— Na Sučanu še nesem bil, a pred tremi leti sem hodil po dolini Sanduhu-a (pritoka Ussuri-ja) in tam videl razvaline velikih trdnjav, spregovoril je jezični Seo-kvi.

— Na reki Fudri (pritok Sanduhu-a) je tudi mnogo taci razvalin, pristavil je Kuen-Lu. — Kake velikanske trdnjave so bile: zidovi kakor bi bili iztesani iz cele gore. . .

Rovi pred zidovi bili so globoki, jako globoki! . . .

— Oče moj mi je pripovedoval, utaknil se je Li-fu vmes, — da je za jezerom Hanka, kjer so se nedavno naseli Rusi, jako staro mesto Mandžurov. . . Pri tem mestu stoji kamnita želva*), velika kakor cela gora. . . Oče moj ni vedel, od kod je ta mašina pripeljana? . . .

*) Pol vrste od Nikolskega sela, mej jezerom Hanka in reko Suifun, res leži na majhnem hribcu iz rudečega granita surovo izsekana podoba želve, ki je deset čevljev dolga, šest široka in tri debela. Poleg nje leži kamnita plošča, na

— Ta želva je pala z neba — kakor so mi pripovedovali starci v Pingutu, opomnil je Kuen-Lu nekako skrivnostno.

— Z neba ni pala, pretrgal mu je avtoritetno besedo Lonhou, ampak sam božestveni Fo prinesel jo je na svojih ramah iz srca Kitaja in postavil jo v deželi žen-šena, sobola in trave-ula. . . Prinesel jo je Fo in rekel: „Dokler bode tu stala ta želva, pripadala bode ta dežela Sinu Neba. Samo ta bode prisvojil deželo žen-šena, drazega sobola in ule-cau, kdor more vreči želvo v morje. . .“ S tega časa vladajo naši bogdihani v tem kraju. Želva božestvenega Fo-a stoji že tisoč let in nikdo je ni mogel premakniti z mesta, a tem manj vreči jo v morje. . . Stala bode toliko let, da se rodi drug junak, podoban Fo-u. . .

— A, kako da so Rusi tja prišli graditi mesta? . . . opomnil je Li-fu. — Ali se to pravi tam vladati?

rejena iz marmorja, ki je kakih osem čevljev dolga. Soditi po ugotavljenju na hrbtni želvi, je ta plošča kedaj stala na njej. Želva in plošča sta narejeni iz kamna, ki se ne dobi blizu Suifana. Očividno je, da sta pripeljana od daleč.

dnevni red postavi vprašanje: Ali je sploh treba banke s takim privilegijem, kakeršnega se raduje avstro-ogerska banka? In ali bi se ne dalo drugače in bolje skrbeti za javne kreditne potrebe?

Nova postava proti delomrznim ljudem, potepuhom in prosjakom.

(Dalje.)

V prisilno delavnico kot tako se ne smejo odajati osebe, ki še niso izpolnile osemnajst let. Če to zaslužijo, a kje kod ni zanje posebnih popravnic, potem jih je moči zatekniti „v posebne razdelke prisilnih delavnic, kateri so namenjeni samo in jedino mladim popravljanjem (§ 14 al. 3 druge nove postave). A niti v prisilno delavnico niti v popravnico ne smejo se vsprejemati:

1. Osebe, katerih ni moči ni za loža dela uporabljati.
2. Duhobolniki (slaboumniki, blazni).
3. Osebe ki imajo na sebi kako nalezljivo napako ali bolezen, dokler ne ozdravé.
4. Noseče in doječe. (§ 6 in § 15 itd.)

To torej k vprašanju, kdo da spada v prisilne te zavode. Omeniti se le še more imenitno novo določilo, da v prisilne delavnice in tako tudi v popravnice (§ 15 ib.) „vzprejemljejo se ljudje brez ozira na domovinstvo, katero komu pristoji. (§ 4 ibidem.)

Kaj da se mora vse zgoditi pred oddajo v prisilni zavod, piše nekoliko že ta postava a drugi propisi dojdejo še ukazoma. Najprvo treba je, da sodišče v sodbi izreče, da je dopuščeno, krivca držati v prisilni delavnici (§ 7 al. 2 prve in § 6 al. 1 druge nove postave). Stvar ima potem svoj pot do političnega deželnega oblastva; le temu pristoji, zoper takega obsojenca ukreniti, da bode dan v prisilni zavod, ter to izvršiti dati (§ 7 al. 1 ibid.) To svojo pravico more politično deželno oblastvo preizročiti kakemu izmed podrejenih mu političnih okrajnih oblastev, a to samo tam, kjer žive taki prisilni zavodi za neke okraje ali občine (7 al. 3 ibid.) Te posle pa tu in tam opravlja posebna komisija, ki se sestavlja pri političnem deželnem oblastvu in tedaj je privzemati vsaj jednega zastopnika deželnemu odboru kot glasujučega člana (§ 7. al. 3 ib.) Bolj natanko se o sestavljanju in oblastih teh komisij še določi z ukazi (§ 7. al. 4. ib.) Proti temu kar razsodi komisija pri političnem deželnem oblastvu, ni ga vzklica (§. 10. al. 1. ib.) pač proti razsodilom komisij, katere so postavljene pri političnih okrajnih oblastvih, reši ga komisija pri političnem deželnem oblastvu (§ 10 al. 2 ib.) Kogar je dopuščeno držati v prisilnem zavodu, tisti bodi po prestani kazni še štiri tedne zaprt, ako politično deželno oblastvo ne naredi, da bodi izpuščen (§ 8. al. 1 ibid.) A brez odloga in vsekakor, predno minejo štirje tedni, naj se razloka stori, ali je dotičnega oddati v prisilno delavnico ali ne (§ 8 al. 2.)

K vprašanju, koliko časa je moči držan biti v prisilni delavnici ali popravnici odgovarja druge nove postave § 9, namreč nihče čez tri leta neprenehoma in v popravnici ne čez dvajseto leto popravljančeve dobe. Ako se prisiljenec prej poboljša, naj se izpusti, predno so potekla tri leta. Kedaj, to

razloča komisija pri političnem deželnem oblastvu, oziroma komisija pri političnem okrajnem oblastvu. Kadar prisiljenec dajo svobodo, predno sta potekali dve leti, a se potem njegovo vedenje pokaže, da se ni pridružil, sme komisija izreči, da on bodi v prisilni delavnici ali popravnici držan še ves oni čas, kolikor ga od treh let še ni bilo poteklo takrat, ko so ga bili izpustili (§ 9.)

Koliko, kje in ob čem stroških bodi naj prisilnih delavnic ali popravnice?

Nova postava piše v §-u 1: Po kraljevinah in deželah, zastopanih v državnem zboru je poskrbeti, da bode prisilnih delavnic, kolikor je primerno zahtevam javne varnosti. Skrbeti za te zavode je stvar deželna.

Osnova postave je težila na to, da bi država delavnice prevzela v svojo upravo. Toda ni bilo to žalibog potrjeno, ker se je branila vlada. Breme se je naložilo na deželna pleča. Deželno zastopstvo naj za deželo poskrbi prisilne zavode, ali pa naj določi, imajo-li takšne zavode ustanavljati tudi okraji ali občine (§ 1 al. 2 in 3). Postava tedaj pripoznava deželne, okrajne in občinske prisilne delavnice ali popravnice in deželno zakonodavstvo jih more uživetvoriti, ako se mu vidi potrebno. Toda možno je še nekaj četrtega. Lahko se namreč zjedini po več dežel, da si založijo jedno skupno prisilno delavnico (§ 1, alin. 2).

Troški teh zavodih so: ustanovitveni, potem za vzdržbo in upravo, dalje za preskrbo prisiljenecv.

K troškom za ustanovitev takšnih zavodov bode država dajala neki prispevek po meri njihove neogibne potrebnosti in primernosti (§ 2). Ostalo pa ima založiti dežela ali pa okraj in občina za samosvoje zavode, kolikor jim je preodkazano po deželnem zakonodavstvu (§ 3 al. 1.)

Vzdržbo in upravo prisilnih delavnic ima plačevati dežela; ali pa tudi okraj, občina, če ima za-se takšen zavod, kolikor preodkaze deželna postava (§ 3 al. 1.)

Za preskrbovanje prisiljenca, to je za hrano, ležišče, kurjavo, luč, za dobavo, kjer bi bila potrebna in za snajenje robja ali perila in obleke, za troške v bolnici in ob porodu, če se primeri (§ 3. al. 3) — ima zaleči prisiljenec sam ali pa tisti, katerih dolžnost je vzdrževati preskrbovanca. Ker pa to rado ni, naj tedaj določi zakonodavstvo deželno, če imajo občine in okraji ter v toliko imajo povrniti te preskrbovalne troške (§ 3. al. 8.) Ker se po novi postavi v prisilni zavod vzprijemlje sleharen brez ozira na to, ali je deželan ali ni (§ 4), za to nahajamo v njej tudi določilo, kdo povrača troške preskrbovanja, ako prisiljenec nema domovinstva tam, kjer je držan v prisilni delavnici. Tacega prisiljenca oskrbovanje poplačati ima njegova svoja domovinska dežela. Pristojbino za jeden dan preskrbovanja je ustanoviti in potrditi dati političnemu deželnemu oblastvu. Vender pa ima tista dežela, katero ima zadeti takšno povračilo, pravico, da prisiljenca lahko prevzame o svojem trošku v svojo prisilno delavnico ter pravico, da si za vse to vzratno išče namestka po meri tega, kar se določa v drugem odstavku §-a 3 te postave.

(Dalje prih.)

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 4. avgusta.

Vsa poročila o odstopu naučenega ministra barona Conrada so prenatrjena. Poprej se ne bodo vršile nikake premembe v vladi, da se snide državni zbor, kar se zgodi neki še le konec septembra. Taaffe se bode o tej stvari poprej dogovoril z vodjami desnice. Najbrž bode skušal Taaffe pregovoriti desničarje, da baron Conrad še ostane.

Kakor oficijozni listi pišejo, izda v kratkem trgovsko ministerstvo neko novo naredbo, ki bode imela pojasniti določbe o nedeljskem počitku. V tej naredbi se bode določilo, da se trgovcem, ki prodajajo razun manufakturnega blaga tudi živila, prepove po 12. uri v nedeljo prodajati manufakturno blago, živila bodo pa smeli še nadalje prodajati. Krošnjarstvu pa ta naredba ne bode ukazovala nedeljskega počitka, ker se bode naslanjalo le na obrtni zakon. Krošnjarjem bi se moglo v nedeljo popoludne le tedaj prepovedati prodajati, ako se premeni zakon o krošnjarstvu.

Oglasili so se tudi avstrijski oficijozni proti českim zahtevam v bankinem vprašanju. Vsi je tako odločno zavračajo, da skoro ni misliti, da bi Dunajska vlada potegovala se za Čeha pri obnovljenji avstro-ogerske nagodbe. Zastonj bode vse prizadevanje Čehov v tem oziru. Na Dunaji kakor v Pešti so jim dali jednak odgovor. Nič ni pomagalo, da so staročeski listi proslavljali grof Taaffeja vlado in v nebo povzdigovali madjarski narod. Slovan ne najde nikjer drugej zaveznika, kakor pri svojih sorodnih bratih. To je resnica, katere ne razveljavijo nobena še tako diplomatska poteza in nobeno potovanje v Peštansko razstavo.

Vnanje države.

Kakor nekateri listi trdijo, boj pri Meruščaku, ako se tudi potrdi, ne bode imel dosti upliva na rusko-angleška pogajanja. Vsaj iz poslednjega govora Salisbury-jevega o tej stvari se dá sklepati, da Anglija zaradi takih prilogov ne misli začeti vojne. Druga stvar bi pa bila, ko bi Rusi vsekako takim nemirom na meji hoteli narediti konec in napovedati vojno Afganom.

Mejnarodna brzojavna konferenca bode se 10. t. m. ob 12. uri opoldne otvorila v Berlinu. Skoro vse evropske države in brzojavna društva bodo zastopana.

Francoski senat jako hiti, da prej reši budget. V petek rešil je nič manj kot dvanajst budjetnih točk. V malo dneh bode budjetna debata končana in potem zbornica razpuščena.

Nemški državni kancelar letos ne pojde v Gastein, ampak ostane v Varzinu. Kalnoky potuje tja, obiskat kneza Bismarcka. Kancelar je zdrav in se mnogo peča z državnimi opravili.

Angleški komisar sir Drumond Wolff nastopi še ta teden svoje potovanje v Egipt. Potoval pa ne bode naravnost, ampak čez Varzin, Berlin in Dunaj. V Varzinu se bode z Bismarckom dogovarjal o egiptovski politiki.

Ne ve se, kaj je z Mahdijevim podpoveljnikom Osmanom Digo. Nekateri trdijo, da je 30. junija bil pri Kassali ubit, drugi pa, da je še živ. Sploh pa nič slišati o njegovem gibanju, kakor sploh iz Sudana ni nikakih poročil o kakih bojih. Bivši sudanski generalni guverner Baker priporoča v „Times“, da bi zopet Sudan pri vojevali Egiptu, ker dokler traje v Sudanu brezvladje, tudi Egipt ni varen. Baker priporoča, da naj bi se v Sudan odposlalo še v oktobru kakih 20.000 Turkov iz Suakima, angleške in egiptovske čete naj bi pa prodirale v Sudan po Nilu. Podkralj naj bi izdal oklic na Sudance, v katerem bi obljubil pomiloščenje vsem, kateri se do določenega obroka pokore, drugim pa zažugal z ostro kaznijo. V dveh mesecih, upa Baker, bi se naredil mir v Sudanu.

— Tepec, ti, Li-fu, tepec! rekel je zaničljivo Lonhou. — Rusi so prišli, ker je je pustil sam bogdihan iz milosti... Rusi so reven narod, zemlje njim manjka... Obrnili so se k našemu bogdihanu, naj jim da malo zemlje. Sin Neba odstopil jim je za nekaj časa po svoji dobrotljivosti košček zemlje in rekel: „Tu živite — prazne zemlje imamo dosti... Samo glejte, da bodete mirni, če ne vas preženem od tod“... Rusi so le gosti. Vlada pa v tem kraju bogdihan...

— Tako je tedaj, zamrmral je Li-fu.

— Ali plačujejo Rusi davke? vprašal je radoveden Ki-se.

— Seveda je plačujejo!... Jedenkrat so se bili ustavili, da bi ne plačevali, pa bogdihan je poslal hungozov (razbojnikov) sežgat njim nekoliko mest in oni so se zopet pokorili, rekel je Lonhou. — Najbrž še pomnite to?...

Jaz sem še bil majhen, ko so hunguzi ropali ruska mesta, a vse še pomnim, odgovoril je Li-fu. — Hunguzi so se vračali mimo naše vasi... Cele čede konj gnali so v Mandžurijo in vsi konji so bili obloženi z dragocenimi stvarmi Rusov...

— Bogdihan je močen! opomnil je ponosno Seo-kvi. — Njemu se ne more nikdo ustavljati.

Močen je, kajti mnogo narodov ima pod svojo oblastjo, pristavil je Lonhou. — Sin Neba vlada skoraj ves svet...

Samo iz dobroto pustil je majhne koščke zemlje Rusom, Francozom in rudečim hudičem (Angležem)... Ako hoče bogdihan, jim to zemljo lahko zopet vzame!...

Slava našemu bogdihanu, slava! zamrmrali so klateži, ganjeni od veličja in brezkončne dobrote svojega vladarja — Sina Neba.

Minulo je nekaj trenutkov slovesnega molčanja. Vsi so premišljevali o mogočnosti bogdihana in ničevosti drugih narodov.

— Nadaljuj, Lonhou, opomnil je radovedni Seo-kvi, in tako pretrgal slovesno, globokomiselnost molčanje svojih tovarišev. Lonhou nabasal je hitro pipo s posušeno travo daljda-mo, zakuril in pazno pogledal po svojih tovariših, kakor bi se hotel prepričati, ali dovolj pazljivo poslušajo.

— Poslušajte!... Pred davnim časom, bile so doline Ussurija, Daubi-he-ja, Lučana in Sujfina

gosto naseljene. Povsod so bila velika mesta in močne trdnjave. V jednom iz teh mest živel je bogat, pošten mož, ime mu je bilo Ula-Džan. To je bil dober, prijazen in moder človek. Sreča njegovega življenja bila je v tem, da je pomagal ubogim in stregel bolnikom. Dopal je božestvenemu Fo. Vsled Fo-ovega pokroviteljstva je Ula-Džan v vsem imel srečo. Bogatil je od dne do dne in slednjič je njegovo bogastvo presegalo zaklade Sina Neba, modrega vladarja Jan-di. Ula-Džan bil je jako star, pa vzlic svojim sto in večjim letom bil je čvrst in krepek, kakor bi bil 40 let star. V tem mestu živel je drug bogatin, Dzjang-Lun, človek neusmiljen, hudoben in prevzeten. Ne le, da revežem ni nič dajal, ampak jemal jim je pri priložnosti do poslednjega, kar so imeli. Začel je sovražiti Ula-Džana. Neizmerna bogastva poslednjega vzela so mu pokoj, spanje in apetit. Cele dni in noči mislil je Dzjang-Lun, kako bi si prilastil bogastva Ula-Džana in končal njegovo srečno življenje... Mislil je, mislil in nazadnje se je izmislil strašno zločinstvo... Ravnal si je nože, oblekel se v cunje in šel na brgljah, prav kakor berač k hiši Ula-Džana. (Dalje prih.)

Bivši vodja ustaje mesticev v **Kanadi** Louis Riel obsojen je k smrti na vešalih. Obsojeni je apelacijo naznanil.

Dopisi.

Iz Železnikov 1. avgusta. [Izv. dop.] Bral sem v „Slovinci“ z dne 24. julija t. l. dodatek k slavnosti, ki se je pri nas vršila dne 5. julija t. l. Prepričan, da se v onem dopisu ne strinja vse z resnico, bodisi da gosp. stavec „Slovenec“ ni posegel v pravi predal, lotim se dela, da spišem še poddodatek, isto tako, kakor daje naš mesar zraven pleča ali vratu še kozlove noge spodnji del. Resnica je, da ima naš gosp. župnik velike zasluge za našo novo cerkev. To priznanje zasluži v polni meri. Dobro vem, da njemu ne bo prav, da se njegove zasluge razobešajo na javnem trgu, ker je prepričan, da njega čaka drugej plačilo. Vender pa moram opomniti, da naš g. župnik ni predsednik našega Bralnega društva, katerej časti se je prostovoljno odpovedal, pač pa g. Matevž pl. Kokar. Pač ne bode moglo naše bralno društvo začetka svojega obstanka pisati z zlatimi črkami v zgodovinsko knjigo, kajti doletelo ga je že vse hudo, kar si le zagrizeni, društvu sovražni ljudje izmisliti morejo: obrekovanje, tožba in beraštvo, turški fanatizem, z dodanim odgonskim listom iz dosedanjih društvenih prostorov, vse to in dosti drugega se je že društvu podtikalo doma in drugod, a kljub vsemu temu stoji naš vrli g. predsednik v sredi zvestih svojih članov kakor slavni general Radecki v Šipka soteski.

Očita se nam neizobraženost in telesna pohabljenoost, se je li pa mar pozabilo, da je bila naša fara in je še zibel duhovnikov in vojakov, kateri jej delajo vso čast? Res je, da smo mi doma bivajoči zaostali, baš zato je pa napravljeno bralno društvo, da bi naši mladi, nedeljsko šolo zapustivši fantje se s koristnimi knjigami in časniki izobraževali, da ne bo izgubljen dolgoletni trud gg. učiteljev, da se s tem obvarujejo slabe tovaršije, igre in žganjepitja, ki je postalo pravo gorje našega ljudstva.

Očita se nam na dalje siromaštvo in beračija in to večinoma od takih, ki so po življenja srečnih primerljivejši prišli do svojega sedanjega blagostanja, da so njih hrami polni žita in vina, a zdaj zaničujejo revne svoje brate, katerih zaloge so v tako slabem stanju, kakor one udove v Sarepti Sidonski, kamor je bil svoje dni prišel prorok Elija.

Smo li mi krivi, da smo obsojeni od zibeli do mrzlega groba s krvavimi žulji nositi gradivo za Keopsovo piramido, katero zida znani triumvirat? Smo li zato zaničevanja vredni, ker smo se rodili v tako žalih okoliščinah, da bi bile naše matere prositi morale: Ljubi Stvarnik prosim Te! daj mojemu novorojencu samo dve reči, namreč: kruha in gobo!!

Jaz upam, da vsi dobri, za blagor ljudstva uneti ljudje bodo nasprotovali takemu zaničevanju, da bo vsak po svoji moči delal v prosep našega bralnega društva, ki ima namen izrežati pridne fante, poštene možje, zveste državljane in prave, dobre, nehinavske katoličane, da jim pokaže pravi pot iz te naše doline, kjer se steka kri in solze, tjakaj kjer ne bo nobeden ne reven, ne pohabljen!

Zdravkov.

Domače stvari.

— („Skraina nujnost.“) Naša notica pod navedenim naslovom je kaj neljubo pošegetala gospode pri „Večerni prilogi“. Polni nevolje pišejo ti čudaki, naj se mi za svoje stvari brigamo, a pustimo tuje na stran. Radi verujemo, da bi bilo tem gospodom ljubo, ko bi se mi ne dotikali marsikatero kočljive stvari, a ker smo baš nasprotnega mnenja, da je naloga in dolžnost časopisja, odkrivati in grajati nedostatke, usojamo si, spregovoriti o tem še nekoliko besed. Kakor smo se uverili, ni dotični umirovljeni gospod nikdar želel „lastno-ročno prevzeti dekret svojega umirovljenja“, torej konstatujemo, da je „Večerna priloga“ pisala neresnico. Ako se nadalje piše: „In tudi nekaj nujnosti je bilo pri tem, ako blagovoli „Slovenski Narod“ na to ozir jemati, da so pri računarskem oddelku deželne vlade kranjske uradniki, kateri služijo več kot 33 let in čakajo skoro sedem let zama povznanja, kakor tudi taki, kateri že sedem let brezplačno službujejo. Dalnje odlaganje dotičnega natečaja bilo bi pa lahko vse te uradnike pripravilo ob enomesečno višjo plačo, moramo pač ugovarjati, da 33letno službovanje kakega uradnika ne sme biti povod umirovljenju. Ko bi ta čudna praksa obve-

ljala, morali bi h kratu poslati vse uradnike v pokoj, ki so drugim na potu. In kaka ironija je vrhu tega v napominanih stavkih, ako se kaže toli ganljiva skrb za uradnike nad 33 let službujoče, na drugi strani pa se pritiska na jedva 35 let službujočega, da mora predložiti svoje dokumente za umirovljenje! Sicer pa naša notica ni bila naperjena proti umirovljenju, ampak le proti načinu, po katerem se je vršilo. Dotični gospod bil bi tako ali tako prosil za umirovljenje, nikdar pa menda ni mislil, da je nujnost tolika, da bode njego mesto prej razpisano, predno bode on umirovljen. Naravno, da nas je ta neobičajna hitrost presenetila, kajti znano nam je, da se je za imenovanje finančnega nadzornika potrebovalo jedno leto, za imenovanje finančnega svetnika pa tudi blizu jedno leto. Kje je takrat bila „rahločutnost“ za 7 let čakajoče in brezplačno službujoče, kje je takrat bila skrb za enomesečno višjo plačo?

— (Petdesetletnico) svojega mašnikovanja praznoval bode v nedeljo v 9. dan t. m. monsignore Mih. Potočnik v nunskem samostanu v Ljubljani. Zlatomašnik Potočnik poročil se je v 27. dan septembra 1809 v Kropi in bil v 2. dan avgusta 1835 v duhovnika posvečen.

— (Umrl) je preteklo nedeljo g. Luka Aleš, župnik v Preski. R. I. P.!

— („Kres“) prinaša v 8. št. sledečo vsebino: 1. Arabela. Roman. Spisala Pavlina Pajkova. (Dalje.) — 2. Tri Slike. Mirko. — 3. Stari Džuldaš in njega sin Mamet. Povest iz življenja v srednjeazijskih pustinjah. Ruski spisal N. N. Karazin, preložil Fr. Jos. Remec. (Dalje.) 4. Pesmi mladeniške ljubezni. A. Pin. — 5. Popotnik. J. Kostanjevec. — 6. Narodne pripovedke. Priobčuje Mat. Valjavec. — 8. O našem literarnem gospodarstvu. Spisal Fr. Podgornik. (Konec.) — 8. O rastlinskem vprašanju. Spisal M. Cilenšek. III. — 9. Jarnej Francelj. Dr. Križan. 10. Knjiga pisana v koroškem inarečju od l. 1811. J. Scheinig. — 11. Iz katoribskega protokola. Razglaš. M. Valjavec. — 12. Jovan Koseski in Anton Žuža. V. Kermavner. — 13. Petovio. Davorin Trstenjak. — 14. Poročilo o hrvatske književnosti. Spisuje J. Steklasa. — 15. Drobnoti. — Kres velja za celo leto 4 gld., za pol leta 2 gld. in za četrt leta 1 gld.

— („Vrtec, časopis s podobami za slovensko mladino“) ima v svoji 8. številki naslednjo vsebino: Vesele počitnice. Pesen. F. Krek. — Zaupaj na Boga. Preložil Ivan T. — Kratke črtice o zaslugah sv. Cirila in Metoda za slovensko književnost. — Očeta čakajo. — Basni. — Vesela žetev. F. Krek. — Nagajivi Markec. — Cvetice žalujejo po zgubljenem prijatelju. — Elizabetni most na Dunaji. V spomin Josipa Šerjaka † bivšega trgovskega pomočnika na Vrhniki. Josip Prosen. — Krt. — Listje in cvetje. „Vrtec“ stoji za vse leto 2 gld. 60 kr.

— (Izlet slov. delav. pevskega društva „Slavec.“) V nedeljo zjutraj razprostrl je mladi „Slavec“, nad 40 članov, prvokrat svoje peroti ter zletel prepevaje že mej potom z jutrajšnjim vlakom proti rajskemu Bledu. V gostilni pri „Triglavu“ v Lescah bil je zajutrk, dospevši na Bled k Petranu, podal se je v čolnih prepevajoč na otok v cerkev k sv. maši, katero je služboval prečastiti g. kanonik dr. Stiglic iz Zagrebske škofije, oddelek pevskega zbora pa pel je tudi pri tem sv. opravilu. Po maši vrnivši se zopet k Petranu nazaj, bila je do 1. ure prosta zabava. Po kosilu pa se je prepeljal na Grad, potem vrnivši se zopet nazaj k Petranu, vrstile so se pesem za pesmijo. Pri odhodu z Bleda zapoje še pevski zbor gosp. Fr. Souvanu pred njegovo vilo podoknico na jezeru, potem pa poslovivši se, odplul je proti Malnarjevi vili, zapustil je Bled, vračajoč se popevaje domov. — Vreme bilo je tolikanj ugodno, da si ni bilo mogoče boljšega želeli, in da bode vsem udeležencem ostal ta izlet v preprijetnem spominu. Obžalujemo le, da se je ta pot splašil „Sokol“ ter doma ostal. Kar se tiče postrežbe, jedi in pijače v gostilnah pri „Triglavu“ in „Petranu“, bili so vsi zadovoljni.

— (Šolske vesti.) Stalno potrjeni so: Gosp. Gašper Gasperin, načelnik v Vipavi; gospica Katarina Drol, učiteljica pri sv. Petru pri Rudolfovem in gospica Neža Levstik, učiteljica v Senožečah. Začasno umirovljen je g. Ivan Zarnik. Začasni pomožni učitelj na prvi mestni deški šoli v Ljubljani g. Feliks Majer odstavil se je od službe. — Razpisana je služba prve učiteljice (450 gld.), eventualno druge učiteljice (400 gld.),

na dvorazredni dekliški šoli, združeni z deško ljudsko šolo v Kranji. Prošnje do 20. avgusta t. l.

— (V Inomost) odpelje se danes 16 Ljubljanskih strelcev. Jutri ob 11. uri dopoldne se začne namreč v Inomostu II. avstrijsko zvezno streljanje.

— (Tujcev) je sedaj v Ljubljani toliko, da so vsi hoteli polni in da jih mnogo prostora ne dobi.

— (Čveterorazredna ljudska šola v Vipavi) imela je v preteklem letu: V 4. razredu 17 dečkov in 12 deklic; v 3. razredu 45 dečkov, 35 deklic; v 2. razredu 41 dečkov, 28 deklic; v 1. razredu 46 dečkov, 38 deklic. Kmetijsko napredovalno šolo obiskalo je 45 učencev tretjega in četrtega razreda. — Poučevali so na tej šoli gg. Kaspar Gasperin nadučitelj in vodja, Feliks Knific katehet, Andrej Pernè in Andrej Lah učitelja, Marija Arko učiteljica.

— (Ulomil) je predvčeraj zjutraj ob 3. uri znani, že večkrat, zadnjič na šest let obsojeni tat Matej Levec v prodajalnico kramarja in prodajalca tabaka Blaznika na starem trgu. Tat Levec je dobro vedel, da ima Blaznik zavoljo Porcijunkule svojo prodajalnico na Frančiškanskem trgu, da ga torej ne bode doma. Ko pride Blaznik ob 3. uri domov, da bi ženo zbudil, naj ustane in mu gre pomagat, vidi hišne duri odprte, isto tako stranske duri v veži, ki drže v njegovo prodajalnico. V prodajalnici pa čuje ropot. Hitro zapre hišne duri in hiti na drugi konec hiše, na sv. Jakoba nabrežje, klicat ženo in vprašat jo, je li hišne duri zaprla, kar žena potrdi. Na to se Blaznik vrne in odpre hišne duri. V istem hipu pa ga Levec sune v prsi, da pade na tla. Blaznik kliče na pomoč, ta pa zbeži proti sv. Jakoba cerkvi. Blaznik hiti kričaje. Pomagajte, tatovi, roparji, kje je policija? za Levcem. A ko dospe do deželne sodnije, obrne se Levec nazaj in hoče z močnim dletom Blaznika suniti v glavo. V istem trenutku pa je že bil mestni stražnik Petač na mestu, kateri je prej slišal vpitje pri prodajalnici Blaznikovi. Petač nastavi Levcu sabljo na prsi in ga prime, ter odpelje na rotovž. Našli so pri Levcu nad trideset raznih ključev in veliko dieto. Danes izročili so nevarnega tatu deželni sodniji in preskrbljen je zopet za mnogo let, da bode imel prosto stanovanje na zračnem Ljubljanskem gradu.

— (Ogenj v Bizaviku.) Predvčeraj ob 1/4. 5. uri popoldne unela se je hiša sredi Bizavika. Pri sedanji suši bila je nevarnost velika, kajti hiše v Bizaviku so večinoma s slamo krite. A kakor bi trenil, bila je Bizaviška požarna bramba na nogah. Pod vodstvom vztrajnega poveljnika udušil se je požar v kratkem in še hiša, kjer je ogenj začel, ni popolnem pogorela. Tu se je videlo, koliko premore izvežbano gasilno društvo. Vso čast požarni brambi!

— (V kranjsko hranilnico) uložilo je meseca julija 1943 strank 633.478 gld., 1909 strankam pa se je izplačalo 591.150 gld. 33 kr.

— (Nova brzojavna postaja) združena s pošto, z omejeno dnevno službo, otvorila se je v 1. dan t. m. v Kokri na Gorenjskem.

— (Čuden samomor.) Preteklo nedeljo nabasal je Ignacij Klika, uradnik v Dvoru pri Žužemberku topič, se nanj usedel in potem zažgal. Raztrgalo ga je na kose. Kaj je bilo vzrok samomoru, se ne ve.

— (V Toplice na Dolenjskem) došlo je do konca julija 919 gostov. Vidno je, da se občinstvo vedno bolj prepričuje o izredni zdravilni moči dolenjskih Toplic.

— (Razpisana) je služba učitelja na novi šoli v Peči pri Moravčah, plača 450 gld. in drugega učitelja na trirazrednici v Mengši, plača tudi 450 gld. Prošnje do 15. avgusta t. l. na okrajni šolski svet v Kamniku.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Aussee 4. avgusta. Grofica Meran danes zjutraj umrla. (Grofica Ana Meran, vdova pokojnega nadvojvode Ivana, porodila se je v 6. dan januarja 1804 in je bila hči poštarja Plochela v Aussee-u. Nadvojvoda Ivan poročil se je bil 1827 leta morganatično z njo.)

Peterburg 4. avgusta. Car in carica odpotovala sta zjutraj na Finsko. Obiskala bode Viborg, Willmansstrand in Helsingfors ter se povrnela v 11. dan avgusta.

London 4. avgusta. „Standard“ piše: Ko bi Rusija dovolila, da se afganska meja točno določi in ko bi to mejo priznala s formalno pogodbo, bi emir odstopil od nekaterih svojih zahtev, celo takih, ki se tičejo Zulfikarskega prelaza. Anglija neče vojne, tudi Rusija se lahko vojni izogne, ako pritrdi, da se pošteno poravnajo vse prepirne točke.

Kajira 3. avgusta. Trije Arabci, ki so došli iz Koroska, poročajo, da je Osman Digma umrl.

Toronto 3. avgusta. Včeraj na obrežju velik požar, ki se je razširil pol milje daleč in še traja. Škode je dosedaj nad milijon dolarjev.

Madrid 3. avgusta. Do konca julija na vsem Španskem 114.714 ljudij za kolero zbolelo, 34.003 umrlo.

Razne vesti.

* (Zanimiva pravda.) Na progi Raab-Bruck ogerske državne železnice navstal je po nepredvidnosti kurilčevi ogenj, kateri se je kaj urno razširil in vse v obližji železnice ležeča polja požgal. Zgorelo je prav veliko žita in škodo cenijo na 100.000 gld. Ker se ravnateljstvo ogerskih državnih železnic brani poplačati napominano vsoto, hočejo oškodovani posestniki uložiti tožbo. A upati je, kakor se poroča iz Budimpešte, da se bodo stranke sporazumele brez sodnije.

* (Pes tatu vjel.) Iz Greina se poroča: Neka družina začuje pretekli četrtek na potu od veselice ob jedni uri zjutraj strašansko pasje tulenje. Prišedši na lice mesta, dobé pred prodajalnico Dragotina Blaheka na tleh ležečega človeka, kate-rega čuva velikansk novofoundlanski pes in ga vselej, kadar hoče ustati, grize. Ostrmeli možje vzdignejo krvavečega nesrečnega in ga peljejo k županstvu, kjer mu občinski in policijski zdravnik dr. Seyfried obeže rane. Pri zaslišanji pravi ranjenec, da se zove Jean Ferstl, da je natakar z Dunaja, da je ulomil vrata k prodajalnici, se utihotapil v štacuno, a da ga je takoj napal in v grlo ugriznil pes. Tat hotel je potem ubežati, a zvesta in previdna žival ga je zasledovala in podrla na tla. Že večkrat kaznovanega tatu izročili so sodniji.

Za vnanjo porabo. Proti protinu in trganju, bolečinah po udih in vsakovrstnih unetjih pokazalo so je posebno uspešno Moll-ovo „Francosko žganje“. Steklenica stane 80 kr. Vsaki dan ga razpošilja po poštne povzetji A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 12 (11-5)

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim je potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravništvo „Slov. Naroda“.

Tujski:

3. avgusta.

Pri rojstvih: Contomey z Dunaja. — Erner iz Trsta. — Unger iz Grada. — Petsche iz Celovca. — Nagy z Dunaja. — Potočnik iz Trebnja.

Pri smrtih: Kunc z Dunaja. — Weissmaier iz Kočevja. — Jesko iz Trsta. — Arko z Notranjskega. — Roplauter z Dunaja. — Zupane iz Radovljice.

Pri avstrijskem cesarji: Stross iz Prage. — Šebat iz Celja. — Čirman iz Poljan.

Umrli so v Ljubljani:

30. julija: Janez Turk, strojarjev sin, 2½ leta, Sv. Petra cesta št. 65, za vnetjem pluć.

31. julija: Emil Kratochwill, uradnikov sin, 7 mes., Poljanska cesta št. 35, za božjastjo.

1. avgusta: Avgust Merkel, komi, 21 let, Stari trg št. 4, za spridenjem črev. — Marija Svetlin, delavka, 17 let, Poljanska cesta št. 58, za jetiko. — Katra Stengar, delavka, 25 let, Poljanska cesta št. 58, za jetiko.

2. avgusta: Jakob Štempihar, blavec, 34 let, Ulice na grad št. 12, za otrpnenjem možgan. — Anton Židan, delavčev sin, 11 dni, Kurja vas št. 18, za krčem v čeljustih. — Janez Branchetta, kupčevalcev sin, 10 mes., Kongresni trg št. 7, za božjastjo.

3. avgusta: Peter Winter, delavec, 62 let, Sv. Petra cesta št. 52, za otrpnenjem možgan.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

V deželnej bolnici:
29. julija: Rudolf Trtnik, delavčev sin, 3 mesece, za drisko.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
3. avg.	7. zjutraj	735-33 mm.	19-7° C	sl. vzh.	d. jas.	20-6 mm.
	2. pop.	734-07 mm.	27-4° C	z. zah.	d. jas.	
	9. zvečer	733-77 mm.	20-0° C	sl. jz.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 22-4°, za 16° nad normalom.

Dunajska borza

dné 4. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	82 gld. 65	kr.
Srebrna renta	83 „ 35	„
Zlata renta	109 „	„
5% marena renta	99 „ 45	„
Akcije narodne banke	869 „	„
Kreditne akcije	281 „ 80	„
London	125 „ 30	„
Srebro	— „	„
Napol.	9 „ 93	„
C kr. cekini	5 „ 91	„
Nemške marke	61 „ 45	„
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld 128	25 „
Državne srečke iz l. 1864	100 gld 167	75 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109 „ 05	„
Ogrska zlata renta 4%	8 „ 85	„
„ papirna renta 5%	92 „ 20	„
5% štajerske zemljišče odvez oblig	104 „	„
Dunava reg. srečke 5%	100 gld 116	50 „
Zemlj. obč. avstr. 4% zlati zast. listi	124 „ 50	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	114 „ 75	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106 „ 25	„
Kreditne srečke	100 gld 177	75 „
Rudolfove srečke	10 „ 18	50 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 98	25 „
Tramway-društ. velj 170 gld a. v.	193 „ 25	„

Razglas.

Vsled dovolitve c. kr. deželnega sodišča Ljubljanskega z dne 21. julija 1885 št. 5396 odredi se prostovoljna prodaja v zapuščino gospé Marije Grasmuck, hišne posestnice v Ljubljani, na Sv. Petra cesti h. št. 56, spadajočih premakljivih stvari, kakor: sobne in kuhinjske opreme, dragočnosti, obleke, perila itd.

v 8. dan avgusta 1885,

če treba tudi naslednje dni, vsakokrat ob 9. uri dopoldne in ob 3. uri popoldne v hiši ranjce in sicer s tem dostavkom, da se imajo eventualno tudi pod določeno ceno prodane stvari takoj plačati in odstraniti.

V Ljubljani, dné 1. avgusta 1885.

Ivan Gogola,

(457—1) c. kr. notar kot sodnijski komisar.

Št. 7673.

Razglas.

Za letošnjo zimo potrebuje podpisano c. kr. finančno ravnateljstvo in podložni uradi za kurjavo 131 dun. sežnjevs trslah v polena razsekanih drv v dolgosti 22 dun. palcev.

Drva morajo biti lepa, suha polena in vsaj do 30. septembra 1885 na dvorišči poslopja c. kr. finančnega ravnateljstva, na cesarja Josipa trgu, oddana biti; podjetnik mora tudi skrbeti, da se nalože v drvarnici.

Ponudbe morajo biti kolekovane s kolekom za 50 kr., priložiti jim je varščino (vadij) v znesku 100 gld. v denarjih ali pa v državnih papirjih; uložiti naj se vsaj do 15. avgusta 1885 pri predsedništvu podpisanega c. kr. finančnega ravnateljstva; povedana mora biti tudi cena natanko z besedami in številko.

Predsedništvo

c. kr. finančnega ravnateljstva za Kranjsko, v Ljubljani, dne 31. julija 1885.

Izvrsten med

(garantiran pitancec)

na debelo in drobno, kakor tudi v plehastih skatljah po 5 kil (kilo po 60 kr.), škatlja 30 kr., se dobiva proti poštne povzetju ali pa proti gotovi plači pri

OROSLAVU DOLENCU,

svečarji v Ljubljani. (278—13)

VIZITNICE

priporoča

„NARODNA TISKARNA“

v Ljubljani.

Deželna

Rogaška

slatina.

Tempejski in Styria-vrelec.

Hiša z vrtom

se prodaja.

Podpisani prodam iz proste roke svojo v jedno nadstropje trdno zidano, v Bitinji ob Reško-Sempeterski glavni cesti poleg vode Reke ležečo hišo z vrtom vred pod zelo ugodnimi pogoji.

Pismene in ustne kupne ponudbe vsprejemam sam.

Anton Seles,

(436—3)

h. št. 4. P. Prem, Notranjsko.

Cvet zoper trganje

je odlično najboljšo zdravilo zoper protin ter revmatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živcih, otekline, otrple ude in kite itd., malo časa, če se rabi, pa mine popolnem trganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „cvet zoper trganje po dr. Maliči“ z zraven stoječim znamenjem; 1 steklenica 50 kr.

Prodaja in vsak dan razpošilja zdravila s pošto na deželo: (401—5)

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Velika partija 1 (788—106)

ostankov sukna

(po 3—4 metre), v vseh barvah, za polno možko obleko, pošilja po poštne povzetji, ostanek po 5 gld.

L. Storch v Brnu.

Ako bi se blago ne dopadalo, se more zamenjati. Uzorci proti pošiljavi marke za 10 kr.

Prstni

zdravilni malaga-sekt

po analizi ces. kr. poskušnje postaje za vina v Klosterneuburgu

jako dobra, prava malaga,

jako dobro krepilo za slabotne, bolne, okrevajoče, otroke itd., proti pomanjkanju krvi in slabemu želodcu izvrstno upliva. V ¼ in ½ originalnih steklenicah pod postavno deponirano varstveno znamko (307—8)

ŠPANJSKE TRGOVINE Z VINOM VINADOR

DUNAJ HAMBURG

po originalnih cenah à gld. 2.50 in gld. 1.30.

Dalje razna fina inozemska vina v originalnih steklenicah in po originalnih cenah. V Ljubljani: pri gospodih: Josip Svoboda, lekar, in H. L. Wenzel, prodajalec delikates. V Kranju: pri gospodu Fran Dolenz, trgovina s specerijskim blagom. V Lohci: pri gospodu Jurij Deisinger, trgovina s specerijskim blagom. Na Bledu na jezeru (zdravilišče): pri gospodu Oton Wölling, prodajalec delikates. Na znamko Vinador, kakor tudi na postavno deponirano znamko prosim posebno paziti, ker se le tedaj more popolnem jamčiti za absolutno pristnost in dobroto.

J. ANDEL-a

novoznajdeni

prekomorski prah

umori

stenice, bolhe, ščurke, mole, muhe, mravljinke, prešiške, ptične črviče, sploh vse žuželke skoraj nenaravno hitro in gotovo tako, da od žuželkine zalege ne ostane nobenega sledu.

Pravi prašek se dobiva v prodajalnici pri

J. ANDEL-u,

„pri črném psu“

13, Húsová (Dominikánská) ulice 13, v PRAGI.

V Ljubljani pri Albinu Sličarji, trgovcu.

Zaloge na deželi imajo tam, kjer so naznanjene po plakatih. (211—7)

Uspešni lek za želodčne bolezni.

Z vinom mešana prijetna hladilna pijača. (125—11)

Dobiva se pri g. Mih. Hestner-ju, kakor tudi pri gg.: Josipu Fabian-u, C. C. Holzer-ju, Peter Lussnik-u, J. Luckmann-u, Jan. Perdan-u, Jos. Schaffner-ju, Schussnigg-u & Weber-ju, Josipu Terdini v Ljubljani.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.